läbi, kes oma mägedel seisid, ja elo äikesepilwed üksnes ümberringi nägid, ei ial oma pea üle! Tuleta meele tarkade ja laulikuide hulkast, kes põlwest põlwede järel on waimustanud ja walgustanud!““

„Räägi meie Lunastajast,“ ütles Els.

„„Mõtle pimedal tunnil Jeesuse Kristuse peale, kes seda tundi ise oli katsunud, selle määratuma päikese lahke kuu peale, mis meie inimlikuile öödele walgust annab. Elo olgo sulle püha ja suremine, sest tema on mõlemid sinoga jaganud. Tema helde ja kõrge kuju waatko wiimses pimedusses sino peale ja näitko sulle rema Isa.

„Tuleta meele wiimsel tunnil, kuida inimese süda wõib armastada; kas sa wõid armastust unustada, kus üks süda sulle kallim oli kui miljoni südamed, ja kus hing eloaea pikusel ühest hingest ennast toidab ja elustab, otsekui sada-aastane tam üht ja sedasama paika alati oma juurtega kinnipeab, ja sealt seest sada kewaded uut rammo ja õisi imeb.““

„Kas arwad mino lapsokest?“ küsis haige.

„Kaa tema peale mõtle,“ kostsin mina; — ja Els ütles madala heälega: „Rõemus ülesärkamine ja nähasamine taewas.“

„„Nüüd tuleta weel meele wiimastes tundides neid suuremaid, kus elo sul kena ja suur oli, — kus sina kewadel rõemo pärast nutsid, kus sina kergitatut südamega palwetasid, ja kus Jumal sulle nähtawaks tõusis, — kus sino süda esimese ja wiimse



armastuse leidis, — ja wat ovoma silmad rõemsal kinni.““

„Mina saan neid ükskord jälle näha,“ ütles Els — kangro Jüri ja tütrikese, kellest Jüri waga inimese kaswatanud.“ Siin puhkas tema ja ütles natukese aea pärast: „Ma tuletan meelo pimedal tunnil, — jah seda, ja seda, — ja suremine on kena, ja lahkumine Kristuse sees — oh mino helde Lunastaja, wõta mino — —.““ Mis tema pikemalt rääkis, sest ei wõinud enam arosaada, aga mokad liikusiwad temal weel tük aega ja sõrmed liikusiwad, kui oleks tahtnud sõna tähendada. Isjemine kuulin tema suust: „Kas kuulete kena laulust ja mängiheält, — miks te'e mind kelate?“ ja siis hüüdis ta äkitselt kiljatamisel: „Eit, eit! tuluke kustub! — mina suren — —“

Wanamoor kargas kiljatamise peale kohkudes leeaugult püsti, aga enne kui tema sängile jõudis, olid Else silmad juba murretud ja keelepaelad lukkus Aeg aealt kuulus weel kõrisemat arwa hingetõmbamist, kunni pikamiste hingamine rauges ja poole tunni aea pärast otsa lõpes, — sest elohing oli läinud.

Sureja säng näitab mõistlikule waatajale otsego üks kõrge mägi, kelle arja pealt meile südaöö pimedusel lahke koido tera tulewa ilma päikesest silma paistab, mis kaugelt taewa sõrwa palistab. Selgemast paistab meile seal lootuse-täht, kelle juhil teerada ülesse jookseb, kus meie eelläinud armsad ela-